

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 313/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., P., zastúpenej advokátkou Mgr. M. M., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 342/08 z 19. mája 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 283/09 z 24. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2011 doručená sťažnosť A. P., P. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 342/08 z 19. mája 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 283/09 z 24. februára 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 49/05 sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru doručené jej 6. apríla 2005 z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny je neplatné. Okresný súd rozsudkom z 25. mája 2006 žalobný návrh sťažovateľky v celom rozsahu zamietol, a to aj z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu na predmetnom určení na strane sťažovateľky, a súčasne predmetným rozsudkom okresný súd sťažovateľke uložil zaplatiť žalovanému zamestnávateľovi trovy konania. Následne krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 211/06 zo 4. decembra 2006 rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku ako vecne správny potvrdil a vo zvyšku (trovy konania) rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Na základe mimoriadneho dovolania prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 M Cdo 14/07 z 11. decembra 2007 zrušil jednak výrok rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, a jednak zrušil aj meritórny výrok rozsudku okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konania a opätovné rozhodnutie okresnému súdu. V predmetnom rozhodnutí najvyšší súd síce konštatoval, že konanie sťažovateľky voči jej zamestnávateľovi možno kvalifikovať ako „závažné“ porušenie pracovnej disciplíny, čo je nevyhnutný predpoklad na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, súčasne však najvyšší súd konštatoval dôvodnosť mimoriadneho dovolania z toho dôvodu, že tak okresný súd, ako ani krajský súd dostatočne nezistovali, resp. sa nezaoberali tým, či bol naplnený aj ďalší zákonný predpoklad platného okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to, či zamestnávateľ prerokoval okamžité skončenie pracovného pomeru sťažovateľky so zástupcom zamestnancov v zmysle zákonnej požiadavky uvedenej v § 74 Zákonníka práce.

Okresný súd po vrátení veci vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 16 C 49/05 z 24. júna 2008, ktorým žalobný návrh sťažovateľky opätovne zamietol s tým, že podľa

okresného súdu bolo výpoveďami svedkov potvrdené, že zamestnávateľ oznámil zástupcovi zamestnancov okamžité skončenie pracovného pomeru so sťažovateľkou, takže bola naplnená aj dikcia § 74 Zákonníka práce. O odvolaní sťažovateľky proti uvedenému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napádaným rozsudkom sp. zn. 10 Co 342/08 z 19. mája 2009, ktorým krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. Najvyšší súd sťažovateľkou podané dovolanie proti rozsudku okresného súdu odmietol uznesením sp. zn. 3 Cdo 283/09 z 24. februára 2011 z dôvodu, že bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebolo prípustné.

Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta, že najvyšší súd nesprávne posúdil prípustnosť dovolania, pretože podľa jej názoru bolo dovolanie prípustné jednak z dôvodu, že v jej veci na okresnom súde rozhodovala zaujatá sudkyňa, s čím sa podľa jej názoru krajský súd vôbec nevysporiadal, a jednak z dôvodu, že krajský súd rozhodujúci o jej druhom odvolaní sa odchýlil „... od právneho názoru dovolacieho súdu v tejto veci“. Zaujatosť sudkyne okresného súdu sťažovateľka odvodzuje z tohto, že táto sudkyňa sa v konaní o jej veci dopustila viacerých procesných pochybení, keď napr. prvým vo veci vyhláseným rozsudkom zamietla jej žalobu z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu na určení, čo napokon napravil krajský súd v odvolacom konaní, ako aj tým, že sudkyňa okresného súdu nerozhodla „... o viacerých zmenách žaloby“, tiež tým, že vyzvala sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za žalobný návrh aj napriek tomu, že podľa zákona bola sťažovateľka od tejto povinnosti oslobodená, a napokon aj tým, že okresný súd opakovane nedoručil sťažovateľke vyjadrenia žalovaného. Pokiaľ ide o druhý dovolací dôvod, sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Najvyšší súd SR tu vyslovil právny názor, že k účinnému prerokovaniu okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle § 74 Zákonníka práce, a tým aj k splneniu hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, musí dôjsť pred rozhodným okamihom, a to pred doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancovi. Tu podľa mňa bol vyslovený právny názor na výklad ustanovenia § 74 Zákonníka práce, t.j. ako konkrétne ho interpretovať, a preto, ak krajský súd (ani prvostupňový súd) nezaložili svoje rozhodnutie vo veci samej na splnení tejto hmotnoprávnej podmienky, ignorovali názor Najvyššieho súdu SR už vyslovený v konaní.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením (správne má byť uvedené rozsudkom, pozn.) Krajského súdu Trnava zo dňa 19. 05. 2009, sp. zn. 10 Co/342/2008, a Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 02. 2011, sp. zn. 3 Cdo 283/2009 porušené bolo.

2. Uznesenie (správne má byť uvedené rozsudok, pozn.) Krajského súdu Trnava zo dňa 19. 05. 2009, sp. zn. 10 Co/342/2008 a Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 02. 2011, sp. zn. 3 Cdo 283/2009 sa zrušujú a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd Trnava je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania v sume 264,82 € (za dva úkony právnej služby... na účet jej právnej zástupkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 342/08 z 19. mája 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 283/09 z 24. februára 2011.

K namietanému rozhodnutiu krajského súdu

V súvislosti s namietaným rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 10 Co 342/08 z 19. mája 2009 sťažovateľka v sťažnosti namieta, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal s tým, že v jej veci v konaní na prvom stupni rozhodovala zaujatá sudkyňa okresného súdu, a tiež to, že krajský súd sa odchýlil od právneho názoru vysloveného už skôr dovolacím súdom v tejto veci, pričom obidve uvedené námietky boli súčasne aj námietkami dovolacími, s ktorými sa podrobne vysporiadal najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 283/09 z 24. februára 2011, ktoré bolo taktiež predmetom preskúmania ústavným súdom (pozri bod 2).

V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Podľa názoru ústavného súdu sa na základe sťažovateľkou podaného dovolania najvyšší súd musel v podstate vysporiadať s identickými námietkami proti rozhodnutiu krajského súdu, aké sťažovateľka proti tomuto rozhodnutiu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu

V súvislosti s namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej

spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ani potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Zostávalo posúdiť, či dovolanie nie je prípustné podľa § 238 ods. 2 O. s. p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu vtedy, ak odvolací súd nerešpektoval záväzný právny názor dovolacieho súdu, ktorý vyslovil v danej veci. Táto procesná situácia ale nastáva výhradne vtedy, ak odvolací súd vysloví svoj právny názor (v zrušujúcom rozhodnutí) ako kategorický právny pokyn (napr. ktorý právny predpis má byť aplikovaný a ako konkrétne ho treba interpretovať). Z tohto hľadiska za záväzný právny názor v zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. nemožno považovať pokyny dovolacieho súdu na ďalší postup súdov po procesnej stránke, ale ani dovolacím súdom vyslovené úvahy inej než procesnej povahy, ktoré mali slúžiť len ako námet na ďalšie zameranie pozornosti súdu nižšieho stupňa bez znakov kategorického právneho pokynu či bezpodmienečného právneho príkazu, ako treba vec rozhodnúť. Pokiaľ odvolací súd svoje úvahy takto neformuluje, nejde o záväzný právny názor v zmysle § 238 ods. 2 O. s. p.

Dovolateľka na odôvodnenie prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia uviedla, že odvolací súd sa odchyľil od právneho názoru, ktorý v prejednávanej veci vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 11. decembra 2007 sp. zn. 3 M Cdo 14/2007, ktorým boli rozsudok odvolacieho súdu zo 4. decembra 2006 sp. zn. 11 Co 211/2004 v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a rozsudok prvostupňového súdu o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru z 25. mája 2004 zrušené a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom súdom vytkol, že nezisťovali splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia v zmysle § 74 Zákonníka práce, ktorý formuluje povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru,

nesplnenie ktorej v nadväznosti na § 17 ods. 2 Zákonníka práce zakladá neplatnosť výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru. V posudzovanej veci dovolací súd svoj skorší zrušujúci rozsudok odôvodnil existenciou inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pretože súdy rozhodli bez obstarania dostatočných podkladov pre záver o splnení hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, neplatnosti ktorého sa žalobkyňa domáha. Nakoľko závery zaujaté dovolacím súdom v tomto rozhodnutí nemajú znaky vyššie uvedeného imperatívu, prípustnosť dovolania žalobkyne preto nemožno vyvodiť ani z § 238 ods. 2 O. s. p. Dovoláním žalobkyne je tak napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p.; prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Navyše treba dodať, že súdy nižších stupňov postupovali v ďalšom konaní v intenciách zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu.

Vzhľadom na to by prípustnosť dovolania žalobkyne prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak...

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. g/ O. s. p. Dovolateľka v dovolaní poukázala na to, že v danej veci na súde prvého stupňa konala a rozhodovala vylúčená sudkyňa so zreteľom na viaceré procesné pochybenia, ktorých sa dopustila v priebehu konania (konkretizované v dovolaní) a na ktoré upozornila už v odvolaní z 23. júla 2008 proti (poslednému) rozsudku súdu prvého stupňa, keď „námietala nedostatok vierohodnosti, nezaujatosti a nezávislosti súdu v konaní“, ktorými sa však odvolací súd nezaoberal, ani sa k nim nevyjadril, pričom rozhodovanie vylúčeným sudcom je dôvodom pre zrušenie rozsudku vo veci samej.

Podľa § 237 písm. g/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

V zmysle § 15a ods. 1 O. s. p. účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 O. s. p. uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Podľa § 15a ods. 3 O. s. p. v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti

o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Podľa § 15a ods. 5 O. s. p. v znení do účinnosti novely danej zákonom č. 328/2008 Z. z. (do 15. októbra 2008) platí, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O. s. p.), súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Z obsahu odvolania žalobkyne z 23. júla 2008 (č. l. 221 a nasl. spisu) smerujúceho proti rozsudku súdu prvého stupňa z 24. júna 2008 č. k. 16 C 49/2005-212 vyplýva, že žalobkyňa v ňom okrem iného vytykala súdu prvého stupňa procesné vady, ku ktorým došlo v konaní pred súdom prvého stupňa (ako nerozhodnutie o opakovanom rozšírení žaloby na náhradu mzdy, o nevrátení súdneho poplatku uhradeného na základe nesprávnej výzvy súdu, nedoručenie viacerých vyjadrení žalovanej, nepredvolanie na termín pojednávania 27. marca 2008) a v tejto súvislosti doslovne uviedla: „tieto skutočnosti neprispievajú k vierohodnosti, nezaujatosti a nezávislosti súdu v tomto konaní a rovnako neprispievajú k presvedčivosti rozsudku“.

Podľa názoru dovolacieho súdu uvedené skutočnosti nesvedčia o existencii právne relevantného vzťahu sudkyne k prejednávanej veci, k účastníkom konania alebo ich zástupcom (viď § 14 ods. 1 O. s. p.), ale o tom, že žalobkyňa zaujatosť sudkyne okresného súdu vyvodzuje iba z jej procesného postupu v konaní. Opakovane dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O. s. p.), súd na námietku zaujatosti vôbec neprihliada a v takom prípade sa vec nadriadenému súdu ani nepredkladá a zrejme z týchto dôvodov na toto podanie žalobkyne dovolací súd neprihliadol. Argumentácia žalobkyne, že v danej veci konala a rozhodovala zaujatá sudkyňa, nie je opodstatnená. Nedôvodná je preto jej námietka, že konanie je v dôsledku toho zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p.

Dovolací súd pre úplnosť k veci dodáva, že neopodstatnená jej aj námietka dovolateľky, že jej nebolo doručené predvolanie na pojednávanie určené na deň 27. marca 2008. Z obsahu spisu vyplýva, že súd predvolanie na pojednávanie doručoval poštou právnej zástupkyňi žalobkyne, ktorá však nebola zastihnutá a zásielka bola súdu vrátená 27. marca 2008 (č. l. 147 spisu); na tomto pojednávaní sa zúčastnila žalobkyňa aj jej

právna zástupkyňa. Z uvedeného je zrejmé, že nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu, ktorým by jej prípadne bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.)

Z dovolania vyplýva tiež názor žalobkyne, že súdy nezistili v potrebnom rozsahu skutkový stav a že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovolací súd k tomu uvádza, že neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný, dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesné prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); samo nesprávne právne posúdenie veci nie je totiž procesnou vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. To znamená, že i keby (prípadne) rozsudok odvolacieho súdu nebol podložený úplnými skutkovými podkladmi a spočíval by na nesprávnom právnom posúdení veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z § 238 ods. 2 O. s. p. ani z § 237 O. s. p., ani zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jej dovolanie smerujúce proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jej vecnej správnosti.»

Z citovanej časti rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že s prvou námietkou sťažovateľky smerujúcou proti rozhodnutiu krajského súdu sa najvyšší súd vysporiadal poukázaním, resp. odvolaním sa na ustanovenie § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinné v čase rozhodovania krajského súdu, a teda aj v čase podania dovolania

sťažovateľkou, podľa ktorého dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Vzhľadom na uvedené sa tak závery najvyššieho súdu nejavia ako svojvoľné, neodôvodnené alebo arbitrárne, preto ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky považoval jej sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o druhú námietku sťažovateľky, podľa ktorej sa krajský súd odchýlil od záväzného právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného už skôr v danej veci, podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd aj s touto námietkou sťažovateľky vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom. Najvyšší súd ako súd dovolací v konaní o prvom dovolaní sťažovateľky v danej veci totiž nevyslovil záväzný právny názor, ako má po vrátení veci krajský súd rozhodnúť, iba konštatoval, že krajský súd, tak ako aj pred ním okresný súd rozhodli bez tohto, aby zisťovali, či okamžité skončenie pracovného pomeru sťažovateľky je aj platné, t. j. či bola naplnená aj hmotno-právna podmienka podľa § 74 Zákonníka práce, podľa ktorej sa pre platné okamžité skončenie pracovného pomeru vyžaduje, aby bolo zamestnávateľom čo i len oznámené zástupcovi zamestnancov. Inými slovami, dovolací súd svojím skorším rozhodnutím dal pokyn jemu podriadeným súdom, aby skúmali, či uvedená hmotno-právna podmienka bola splnená aj v prípade sťažovateľky, pričom tento pokyn tak okresný súd, ako aj krajský súd rešpektovali a doplnením dokazovania (výsluchom svedkov) dospeli k odôvodnenému záveru, že uvedená podmienka v danom prípade splnená bola.

Na margo uvedeného, ako aj v súvislosti s nespokojnosťou sťažovateľky spočívajúcou v jej nesúhlase s vyhodnotením dôkazov všeobecnými súdmi v uvedenom smere ústavný súd podotýka, že nie je súdom skutkovým, t. j. v jeho právomoci nie je prehodnocovať skutkové závery všeobecných súdov ani ich nahrádzať svojimi vlastnými závermi. Úlohou ústavného súdu je iba posúdiť, či všeobecné súdy svoje skutkové zistenia odôvodnili ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom v danom prípade podľa názoru

ústavného súdu krajský súd dostatočne logickými úvahami vysvetlil závery svojho hodnotenia zisteného skutkového stavu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj vo vzťahu k tejto námietke odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov právneho zastúpenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011